

Izkušnja nama govori, da niti približno ni toliko moteče, če nekajkrat gremo iz cerkve in se vrnemo nazaj, kakor če bi otroka pustili jokati v cerkvi, pa še ostali župljani vidijo, da vam ni vseeno, ali jih motite ali ne pri maši. Tudi če tega vsi ne razumejo to razumejo vsaj tisti, ki so ali so bili starši.

Po maši

Po maši zelo pohvalite otroke, če so se pri maši lepo obnašali, ali vsaj nekaj časa trudili. Če

potrebujejo kakšen popravek, jim to na kratko povejte, da bo lahko prihodnjič še boljši. Dajte jim vedeti, da jim boste pri tem pomagali in da jih boste na to prihodnjič pred mašo tudi spomnili. Odgovorite tudi na njihova vprašanja o maši, pa tudi sami jih vprašajte, kaj jim so si pri maši zapolnili, da bodo lahko prenesli v življenje.

S starejšimi otroki si vzemite čas, da spregovorite o božji besedi in o pridigi. Otroke je potrebno vzgajati in učiti kako se je pri maši, dokler s svojo navzočnostjo več ne motijo ljudi okoli njih. Včasih gre bolje, včasih težje, toda trud staršev je na koncu vsekakor poplačan.

Starši smo »prvi duhovniki« družinske cerkve, zato smo odgovorni za versko vzgojo svojih otrok v katoliški veri. Kot katoličani nimamo pomembnejše naloge, kot je izkušnja maše in evharistije, zato je nadvse pomembno,

da pomagamo otrokom, da razumejo in lepo sodelujejo pri liturgiji, kolikor starosti primerno zmorejo. Včasih sva kot starša od maše odnesla le telovadbo s sitnim otrokom v naročju. Toda oba veva, da otroci ne ostanejo dolgo majhni in da odraščajo v okviru naših pričakovanj.

Še dovolj bo priložnosti za poglobljeno in zbrano molitev in sodelovanje, ko bodo otroci postali najstniki in ko bodo zapustili najino družinsko gnezdo. Za zdaj, pa je naša glavna naloga, da pomagava otrokom, da dojamajo, kaj se dogaja pri maši in kako smo lepo pri maši. In da skupaj začutimo, kako nas Gospod živi, in nam daje moč, tudi v težkih dneh, ko našim otrokom prihajajo zobki.

Lepo je, če se potrudimo in gremo k nedeljski maši kot družina, toda včasih je praktična rešitev v primeru majhnih otrok tudi, da gre eden od staršev k prvi in drugi starš k drugi maši. Otroka, ki je še zelo majhen pa varujemo doma. Seveda je to le začasna rešitev. Bolje prej kot pa kasneje ga je potrebno naučiti, kako se vedemo in kaj delamo pri maši.

Včasih pridejo verniki naše župnije k nama in rečejo: »O kako lepo so vzgojeni vaši trije otroci!« Naš standardni odgovor pa se glasi, »Hvala, delamo na tem«, ali »Hvala, včasih so pridni, včasih pa ne«. Ta boljši »dnevi« so sad načrtnega razmišljanja, prebranih člankov in iskanja odgovorov glede obiska svete maše z majhnimi otroki. Dovolite nama, da deliva z vami najine izkušnje.

Predeu gremo v cerkev

Predeu gremo k maši poskrbiva, da otroci ne bodo lačni. Ker še ne hodijo k obhajilu ni potrebno, da upoštevajo evharistični post pred obhajilom, in lakota jim zagotovo ne bo pomagala, da bodo pri maši bolj mirni. Osebnostno v cerkev ne nosimo prigrizkov, keksov ali bombonov. Izjema je le steklenička za najmanjšega, ki nama kdaj pa kdaj pomaga, da v miru ujameva kakšen del župnikove pridige.

Svetujeva vama, da začnete vzgajati že zelo, zelo majhne otroke. Oblecite jih v prav posebno »ta mašno« oblekico, ki naj jo oblečejo samo za k maši in za prav posebne svečanosti. Ni potrebno, da je to neka draga obleka, lahko je povsem preprosta, njena posebnost pa je v tem, da je za k maši. Zraven obujete še »ta mašne« čevljičke. Obleka otrokom namreč pomaga, da razlikujejo sveto mašo od drugih čisto vsakdanjih opravil.

Preverite tudi svojo torbo, kjer morajo biti plenice, dudu in vse potrebo za ekstremne primere. Pod obvezno opremo spada tudi majhna igračka, ali knjižica s katero se vaš otrok lahko igra samo ob nedeljah in to samo pri maši. Ta pa mora biti iz takega materiala, da ne bo ropotala ob vsakem premiku in padcu na tla, zato naj bo iz mehkega materiala, drugače boste deležni ostrih pogledov okoli pobožno vzdihujočih vernikov.

Preden odidete od doma proti cerkvi, je pomembno, da otroke pošljete še na stranišče, če je potrebno najmanjšemu zamenjajte plenico.

V avtomobilu (za otroke, ki že stopicajo, velja pa tudi za večje)

Predlagava, da v avtomobilu izkoristite čas, ko se peljete poti cerkev in da preberete Božjo besedo, ki jo boste poslušali pri maši (berili in evangelij). To lahko stori tudi vaš starejši otrok, če ga seveda imate. Tako boste Božjo besedo vsaj enkrat zagotovo slišali, kajti možno je, da boste morali z najmanjšim intervencijsko zapustiti cerkev prav v času besednega bogoslužja.

Še preden greste v cerkev za trenutek spomnite otroke, za kaj gremo v cerkev in kaj bomo tam delali. Povejte jim, kaj je njihova naloga pri maši. Pri nas radi rečemo, da je njihova naloga, da so lepo tiho, in kar se da pri miru, da pomagajo pri skupnem petju in molitvah. Njihova naloga je tudi, da ne motijo ljudi, ki so okoli in so prišli v cerkev, da bi zbrano molili.

V cerkvi

Usedite se v sprednje klopi. Prav ste slišali, v prvo klop, razen, če to ni običaj v vaši cerkvi. Sprava je to lahko precej strašljivo in malo izven kontrole, toda za malčke je pomembno, da od blizu spremljajo dogajanje pri maši. S časoma se bodo otroci naučili ločevati pomembnejše dele maše, brez da bi jih raztresali ljudje v klopih pred njimi in oltarjem.

Midva otroke med mašo drživa v naročju, razen če so starejši od treh let. To pomaga na več načinov. Otroci imajo boljši razgled; lažje jim kaj šepetaje povemo na uho in razložimo dogajanje

pri maši, pa tudi večjo kontrolo imamo nad njihovim obnašanjem. Če malček postane siten in zvijajoč, je pogosto dovolj, da zamenjamo tistega, ki ga drži in že s tem ga pomirimo. Lahko pa se gremo igrice, da mu s prstom kažemo in šepetamo: glej lučka, glej oltar, glej duhovnik, glej križec, glej Jezušček...)

Pri dveh letih otroku že pustiva, da stoji na tleh, vsaj kakšen del maše, tako ga privajava, da tiho in mirno sedi poleg naju v klopi, namesto v naročju. Ko pa dopolni tri leta je zanj preizkusno dejanje in velika čast, če lahko stoji, sedi in kleči, kakor »ta veliki« med evharistično molitvijo. Če kleče ne vidi čez previsoke klopi je bolje, da v tem primeru stoji.

Če otrok povzroča le malo hrupa se ne vznemirjajte preveč, razen ljudi v neposredni bližini, drugi tega še opazili ne bodo. In tudi, če bodo opazili verjemite, da so odrasli in da bodo ostali zbrani, čeprav bo vaš otrok rahlo nemiren.

Če pa otrok joče ali postane glasen, potem je najbolje, da mirno zapustite klop in ga peljete iz cerkve dokler se ne umiri in utihne. Pri tem pa je zelo pomembno, da se vrnete na svoje mesto takoj, ko se otrok umiri, sicer bo otrok začel izkoriščati jok in nemir zato, da boste šli z njim iz cerkve.